

Ze had maar eens zachtjes willen waarschuwen. Hij scheen het zoo heelemaal niet te merken.... van Pau.... Was ze tóch al te ver gegaan?

„Wat?.... O nee, nee.... Spreken.... Zoo ronduit heeft ze 't hier ook nooit gezegd.... Integendeel, ze praat misschien nog meer over wat er daar moeilijks en gruwelijks en afschrikwekkends was... dan over 't bevredigende van het verpleegsterswerk. 't Is of ze zichzelf overtuigen wil soms.... Want.... ja, tóch.... je kunt het zoo aan alles merken.... ze is een geboren verpleegster. Ze heeft de sterke behoefte zich toe te wijden, liefst aan wezens die.... nou ja.... min of meer van haar afhankelijk zijn, haar echt noodig hebben ten minste.... Als haar roeping voelt ze dat.”

„Hm!.... Nou.... Wel niemand ter wereld kan haar méér en echter noodig hebben dan ik, zou ik zeggen.... Trouwens Bertje toch ook....”

„Natuurlijk, natuurlijk!.... Dat spreekt vanzelf.... Ik zeg ook niet dat ze terug zou willen, hoor!.... Maar wat jou betreft.... wat heeft ze 'n enorme bewondering voor je, voor je kracht, je flinkheid, je zelfbeheersching.... Ze zegt wel 'is: Huib, die zou álles te boven komen!.... Ze beseft het, zou ik zeggen, van jou niet altijd even diep, hoe erg je haar wel noodig hebt.... Nou, en.... van Bertje.... natuurlijk nog veel minder.... 't Is altijd wel verbazend jammer.... Enfin, nee.... Pardon!”

„Wat bedoel je, Hanna? Wat is zoo jammer?”

„Nou, och!.... Je begrijpt wel, hè.... Al hebben we 't daar nog nooit over gehad.... Dat jellie tot nog toe geen eigen kinderen.... 't Kan nog komen natuurlijk.... Ik ben overtuigd, hoor, dán zou ze niet talen naar.... vreemden verzorgen.... verplegen....”

„Ja-ja.... ja-ja....” Huibs toon was bedrukt. Maar na een poosje: „Zeg, Hanna, wil je mij een groot genoegen doen?”

„Zeker wel.... Niets liever dan dat.... Weet je toch....”

„Als Lieneke er óóit 'is, met jou, over mocht beginnen.... dat ze terug zou willen, begrijp je.... naar Frankrijk.... wil je dan probeeren, o, met alle macht en kracht alsjeblieft, haar dat uit het hoofd te praten? Ik zou het.... geloof ik.... niet nóg 'is kunnen verduren.... Hè?.... Begrijp je?... Je weet niet hoe verschrikkelijk het voor me geweest is....”

Toen keek Hanna Landberg hem lang en ernstig aan. En weer even met dat meelijdende. „O!.... Ik beloof het je, hoor Huib.... Maar je kunt toch immers zelf ook.... met haar....” Zij glimlachte even, wat verlegen. Een groote bezorgdheid was in haar toon gekomen; zij maakte haar zin niet af, scheen dat zelf niet te merken, dook weer neer op haar naaiwerk....

„Dank je wel! Dank je hartelijk, hoor!” En Huib stond haastig op.

Een paar dagen later een brief van Marcel, gedicteerd aan zijn verpleeg-